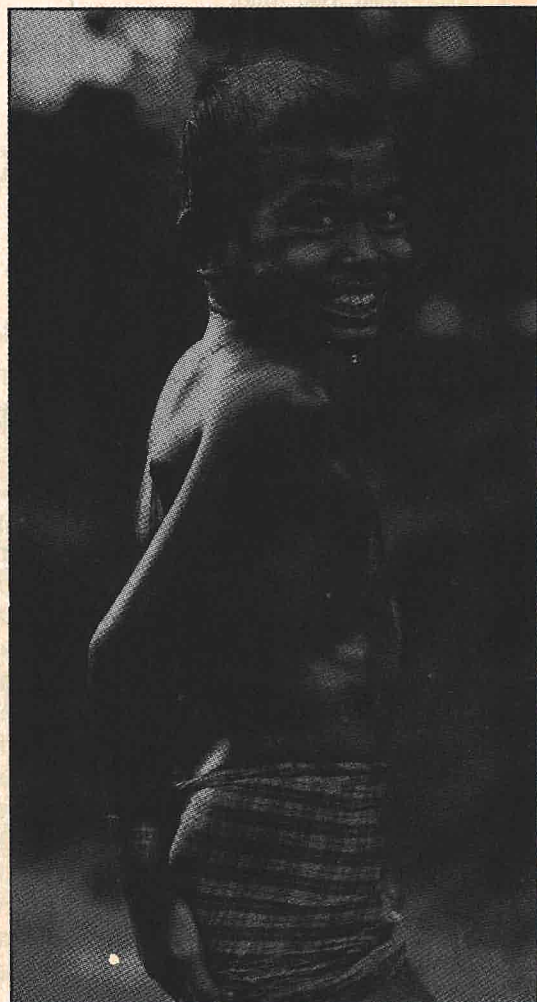
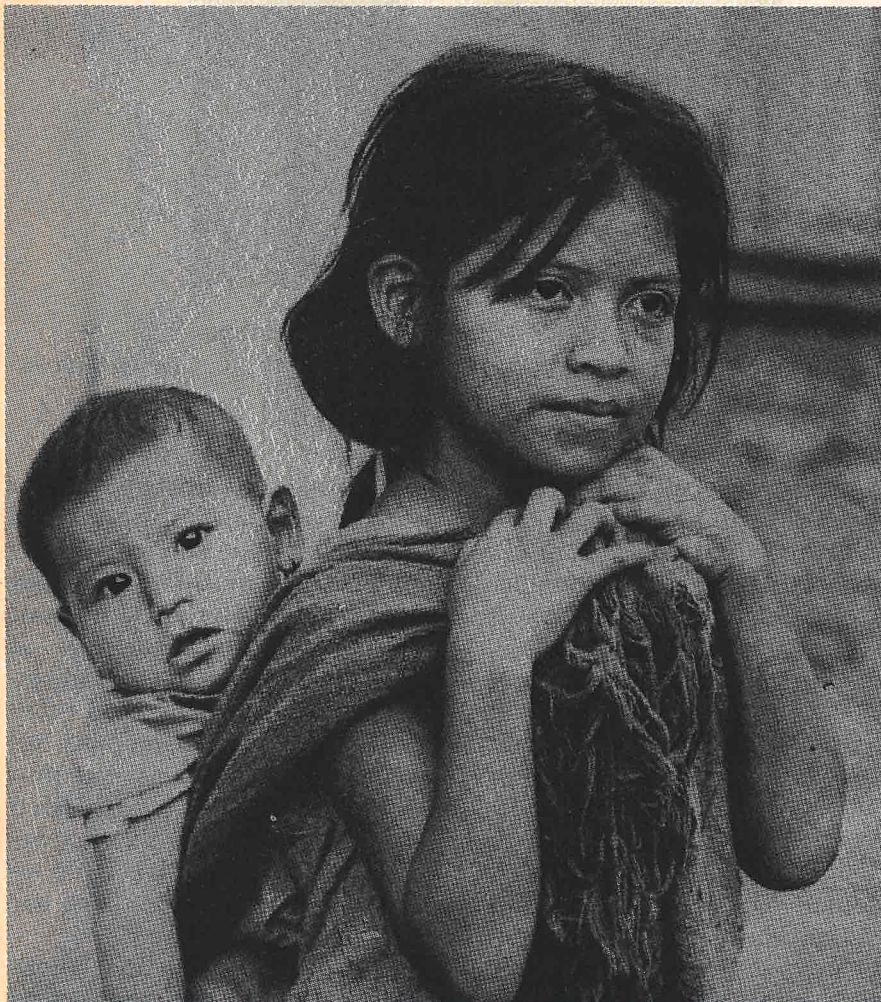

Modum menighetsblad

NR. 4 · 1992 61. ÅRGANG

I dette nummeret: Moinger og misjon

Modum prestegjeld

Kirkekontor for Modum/prestekontor for Heggen sokn
Rådhuset, 3370 Vikersund
Betjenes av prest, kateket eller organist
man-fr 9-11.30
Tlf 03-78 79 00(sentralbord). Direkte linje når sentralbordet er stengt
03-78 77 67.

Prestekontor for Nykirke sokn
Doktorveien, 3340 Åmot
Tlf 03-78 46 93

Prestekontor for Snarum sokn
Snarum, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 26 06

STILLINGER

Sokneprest Jon Mamen
Heggen, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 70 17

Res.kap. Tormod Moviken
Jahrenveien, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 23 50

Kallskap. Steinar Sund
Snarum, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 26 06

Kateket Arild Løvik
Lerkeveien, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 75 55

Organist Knut Johnsen (Heggen og Nykirke)

Ø.Lovisenbergvei, 3340 Åmot
Tlf 03-78 45 86

Organist Anne Hæhre (Snarum og Rud)
Kleiva, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 71 33

Organist (deltid) Heggen og Nykirke
Ann Helen Eilertsen (vikar) Kvartsv.,
3340 Åmot

Tlf. 03-78 46 78

Kirketjener Olav Hetland
Syrinveien, 3360 Geithus
Tlf 03-78 05 16

Kirkeverge Tone Hiorth
Kirkegårdskontoret, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 79 00

MENIGHETSRÅD

Heggen menighetsråd, formann
Berit Haugerud
Flannum, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 73 59

Nykirke menighetsråd, formann
Knut Johnsen

Ø.Lovisenbergvei, 3340 Åmot
Tlf 03-78 45 86

Snarum menighetsråd, formann
Jorunn Asbjørnhus
Rute 507, 3370 Vikersund
Tlf 03-78 27 86

MODUM MENIGHETSBLAD

Redaktør Berger Hareide
Orrelia, 3340 Åmot
Tlf 03-78 41 47

Redaksjonskomite:
Aud Emanuelsen, Helge Gutuen,
Jenny Müller.

Illustrasjoner og vignetter:

Valborg Sirnes

Kasserer Sverre Asbjørnsen

Strandgata, 3340 Åmot

Postgironr 5 47 85 40

Bankgironr 2270.03.00874

Bladet trykkes i Caspersens Trykkeri AS
Opplag 5 400

Redaksjonelt . . .

Redaksjonskomiteén gjør seg klar til å ta fatt på misjonsnummeret.

(Foto: Vivian Tohje)

Misjonsjubileum

Nå i august har Det norske misjonsselskap (NMS) feiret 150-årsjubileum. Og dermed feirer vi i disse dager et fenomen som har hatt, og fortsatt har, en meget stor betydning i norsk kristenliv. Ja, faktisk i norsk kulturliv i det hele tatt. Bedehuskulturen har vært viktig. Og norske misjonskvinner har på sin måte vært forløpere for vår tids kvinnefrigjøring.

Derfor er det viktig å stoppe opp litt og reflektere når norsk misjonsliv jubilerer. I Modum menighetsblad finner vi det naturlig å vie stor plass til misjon i dette nummer. Øyvind Eide, sjef på Sjelesorginstituttet og tidligere misjonær og misjonslærer, sier litt om hvorfor misjon. Vi har snakket med Snarumspresten som har vokst opp som misjonsnærbarn. Ja, vi har lagt litt vekt på hvordan det er å være misjonsnærbarn. Og to sykepleiere på Modum Bad forteller om sitt arbeid i den forbindelse. Psykiater og sanger Svein Idsø er midt-sideguttene denne gang. Dag Lunde skildrer lysbilder på tvers i misjonsforeningen «Humør», og vi har stoff om moinger på misjonsfeiring i Stavanger osv. Og som alltid vil dere finne en del småstoff under «Oppslagstavla».

Har misjonen fortsatt noen berettigelse? Ja, opplagt. Også ikke-kristne øyne kan se at misjonen har utrettet utrolig mye godt opp gjennom årene, og fortsatt gjør det. Øyvind Eide sier et klokt ord i intervjuet: «Om misjonæren før var herre, er han i dag tjener.» At misjonærene også har vært herrer, har vi dessverre pinlige historiske bevis for. Stikkord som arroganse og kulturimperialisme er ikke urimelige karakteristikk på noe av det som har skjedd i misjonens navn.

Men i dag er det helt andre instanser enn misjonen som viderfører dette. Kanskje først og fremst hele vårt vestlige økonomiske system, som holder den 3. verden nede i fattigdom. Vår velstand er avhengig av at u-landa blir utbyttet av oss. Det er dagens realiteter.

Derfor bør misjonen i dag også handle om rettferdighet. Om vår felles gjensidighet og avhengighet på denne kloden. Så lenge vi ikke fatter dette, og ikke gjør noe med det, er det kanskje vi åndelig utarmede her i det rike nord som kan trenge litt misjon? Kanskje det er fra sør, fra fengselsceller og slum-skur, denne misjonsfornyelse må nå oss?

berger

Ord til ettertanke:

Liv Therkelsen, Åmot.
Lærer og frivillig diakoniarbeider.

Er det rett det vi gjør?

Av og til har jeg kjent den gode og glade følelsen av at nå gjorde jeg noe som var riktig. Det jeg sa eller gjorde, utløste glede, lettelse, takknemlighet eller nyttig ettertanke.

Andre ganger går det plutselig opp for meg at jeg gjorde,- eller var i ferd med å gjøre, noe rispende galt. Heldig var jeg hvis det fremdeles var tid til å unngå feilen, tabben eller katastrofen. Om det var tid nok til å trække på bremsen, tid til å velge en annen vei, tid til å snu, tid til å si nei, eller til å si ja på rett sted, tid til å be om tilgivelse.

Jeg er glad i fortellingen om de fire karene som våknet tidsnok til å redde folket sitt fra sultedøden. Midt i den harde krigen og beleiringen var de blant dem som sterkest kjente hvordan sulten gnog og tærte på kreftene. Så vidt gikk det, at de valgte å overgi seg i fiendens hender uansett om de

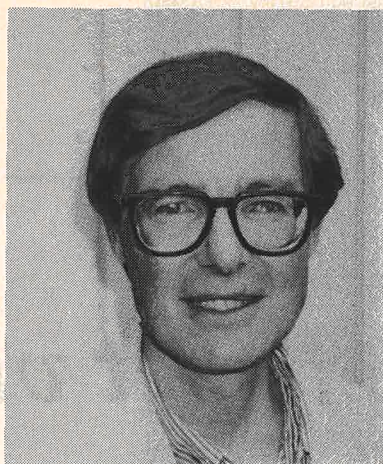
ville bli drept eller ikke. Så hinket de da avsted til fiendens leir disse fire spedalske og utsultede armingene. Men en gledelig overraskelse møtte dem. Samtlige fiender hadde flyktet like fra matbordet. Det var bare å ta seg til rette. De kunne ete som de ikke hadde gjort på uker,- og i tillegg kunne de øse til seg og bygge opp hemmelige matlagre. De ville få nok for lange tider.

Da var det som de bråvåknet. Det er ikke rett det vi gjør nå! Dette er dagen da vi kan bringe gledesbud. Hvis vi tier og venter til morgenen gryr, fører vi skyld over oss. Kom, nå går vi og forteller dette i kongens slott! Det gjorde de, og neste dag var det rikelig med billig mel å få på torget, til tross for den veldige matkøen. Dette er å drive misjon. I dag kan vi bære fram gledesbud. Stå på! "Ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet," sier Paulus.

Liv Therkelsen

Hvorfor misjon?

Øyvind Eide er nå den daglige leder av Institutt for Sjelesorg på Modum Bad. Da han overtok denne stillingen for ett år siden, kom han fra Stavanger der han har undervist i praktisk teologi ved Misjonshøyskolen i 13 år. Modum Bad kjente han gjennom et år som utdanningsprest ved Nervesanatoriet. Tidligere har han vært misjonær i Etiopia i 6 år. Vi har stilt ham noen spørsmål om misjon.

Øyvind M. Eide

-Hvorfor driver kirken misjon?

-I Johannesevangeliet finner vi det enkleste og fineste eksempel på hva misjon er. Andreas hadde møtt Jesus og kommet til tro på at han var Messias. Like etterpå traff han sin bror, Simon, og sa: "Vi har funnet Messias. Så førte han Simon til Jesus."

Den kristne kirke driver misjon fordi den tror at Jesus har vist oss hvem Gud er og veien til ham. Dette store gledens budskap ønsker den å gjøre kjent for alle, ikke minst for dem som aldri har hørt om Jesus. Det er det misjoneren dreier seg om.

-Misjonærkall - hva er det?

-Misjonærkall er et ord vi bruker på en personlig følelse eller overbevisning om at Gud vil at jeg skal være med å bringe vitnesbyrdet om Jesus, i ord eller gjerning, ut til dem som ennå ikke har hørt. Denne følelse vokser frem ved å lese i Bibelen eller lytte til forkynnelse.

-Hvordan være sikker på at man har misjonærkall?

-Når et menneske velger å bli misjonær er det vanligvis stor usikkerhet inne i bildet. Det er med dette som med andre viktige valg i livet. Hvordan kan vi være sikre på at vi velger rett? Derfor skal det legges større vekt på at kirken eller misjonen har vurdert den enkeltes personlighet, helse, åndelige liv etc., gått god for vedkommende og innviet ham eller henne til tjeneste.

-Er misjonærkallet forenlig med familieinteresser?

-Både ja og nei. Misjonærarbeidets spesielle krav kan komme i konflikt med hensynet til barna. Situasjonen må vurderes i hvert enkelt tilfelle. I de siste par generasjoner ihvertfall, har familien hatt første prioritet.

-Hvordan blir misjonærene mottatt?

-Mitt inntrykk er at misjonærene blir meget godt mottatt ute i verden. Deres uegennyttige innsats innen humanitært arbeid har gitt dem goodwill overalt. 10.-11. august i år var det en stor konferanse i Stavanger med representanter fra 13 samarbeidskirker. Deres ønske var helt klart: Vi ønsker flere misjonærer. De betyr mye for kirkene der ute.

-Har misjonstenkningen forandret seg mye på 150 år?

-I de sentrale spørsmål som angår troen på Jesus, er det skjedd liten forandring. I den praktiske utførelse har det skjedd radikale forandringer. Det nye er at i de aller fleste land har de nasjonale overtatt all ledelse. I dag er det de som inviterer misjonærene og bestemmer deres arbeidsoppgaver. Vi sier gjerne at om misjonæren før var herre, er han i dag tjener.

Jenny

Misjonsforeninger i Modum

Vi har prøvd å lage en oversikt over foreninger i Modum som driver ytre misjon.

Hvis det er noen foreninger vi ikke har fått med, vil vi gjerne få vite det.

Lista ser slik ut:

Vikersund kvinneforening
v/ Margit Torseth,
Granstad kvinneforening
v/ Ruth Knive,
Geithus kvinneforening
v/ Ingrid Krogstad,
Gulsrud kvinneforening
v/ Gerd Askerud,
Vestre Spone misjonsforening
v/ Ruth Gundersen,
Enger misjonsforening
v/ Solveig Nordset og Britt Dahl,
Nykirke misjonsforening
v/ Astrid Smestad,
Hole kvinneforening
v/ Kirsten Lobben.

Alle de foran nevnte foreninger er tilsluttet Det Norske Misjonsselskap.

Åmot Misjonssambandsforening
v/ Lauritz Sveås Bråthen,
Vikersund Misjonssambandsforening
v/ Magnhild Eggen,
Modum Santalmisjonsforening
v/ Britt Randi Heggheim,
Santalmisjonens barneforening
på Åmot v/ Kari Therkelsen,
Tibetmisjonsforeningen på Åmot
v/ Synnøve Jellum,
Sjømannsmisjonsforeningen
v/ Gerd Lygre,
Israelsmisjonen, Åmot
v/ Karen Johanne Bråthen,
Israelsmisjonen, Vikersund
v/ kontakt Oddvar Moen.

Alle foreninger som hittil er nevnt, er foreninger under Den Norske Kirke.

Ellers har vi Modum Misjonsmenighet (Misjonsforbundet). Pinsevennene driver også ytre misjon.

Som en ser, er det rik anledning til å engasjere seg i misjonsvirksomhet her i Modum.

Helge

Et kort møte med et misjonærbarndom

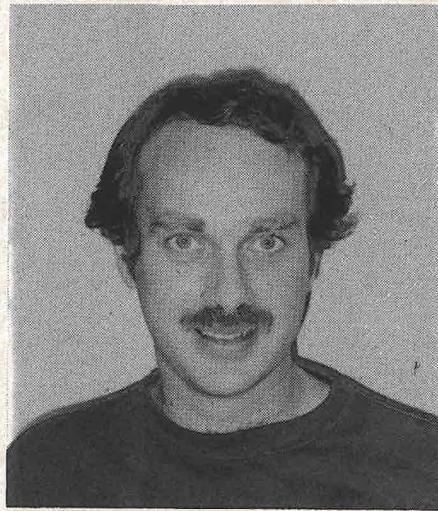
"Når noen spør meg hvor jeg kommer fra, svarer jeg: Jeg er misjonærbarndom."

En fin, blank sommerdag møter vi Steinar Sund, kallskapellan på Snarum, til en samtale om hvordan det var å være misjonærbarndom og skulle vokse opp og få skolegang ute på misjonsmarken. Det ble et sterkt møte både med "den lille gutten" som opplevde fortvilelse og angst hver gang foreldrene hadde levert han på skoleinternatet, og med den voksne mannen som fremdeles kjenner angsten ved adskillelser fra de han er glad i.

Vi lar Steinar, som har sin historie fra Madagaskar, fortelle.

Hjemme var vi fire søsken. Jeg var eneste gutt. Vi bodde tre dagsreiser fra internatskolen dit vi måtte reise når vi skulle begynne på skolen. Jeg var såvidt fylt seks år første gang jeg møtte internatskolesystemet, slik det fungerte den gangen. På internatet der vi bodde, var det én husmor som hadde ansvaret for tretti, førti unger.

Vi hadde svært liten voksenkontakt. Lærerne bodde ikke på internatskoleområdet og vi hadde bare kontakt med dem i skoletiden. Jeg kan huske at noen av dem var svært strenge. Vi hadde ikke lov til å ha kontakt med de innfødte, så

Steinar Sund

det var en slags norsk ghetto. Vi lærte kun så mye gassisk at vi kunne gjøre oss forstått på butikken.

Den første tiden jeg bodde på internatet, var alle barna i samme bygning, men senere ble guttene og jentene adskilt. Jeg hadde ei søster som var to år eldre enn meg, men av nevnte årsak, hadde jeg ikke så veldig god kontakt med henne, følte jeg.

Internatskoletiden var en vond tid for meg. Vi fikk bare lov til å reise hjem til jul og sommerferien. Adskillelsen var hver gang "verdens undergang." Det var forferdelig

når mor og far skulle reise. Min eldre søster virket sterkere, mer robust og hun klarte dette bedre enn jeg.

Jeg har snakket med mange misjonærbarndom, og opplevelsene er like forskjellige som menneskene, men det er også endel fellestrekk. For mange var kulturkollisjonen når vi kom hjem til Norge, stor, - på godt og vondt. Men idag er det kanskje lettere å være misjonærbarndom, selv om internatskole-systemet er det samme. Kommunikasjonsmidlene er blitt bedre på misjonsmarkene og foreldre reiser oftere hjem når barna begynner på skolen. Periodene ute er også kortere nå enn før.

Idag føler jeg ingen bitterhet i forhold til mine foreldre. Jeg hadde en god barndom, med unntak av tiden på internatskolen. De gjorde det de trodde på og følte var riktig. Selv tenkte jeg på å reise ut som misjonær, men det ble ikke til det. Hvis jeg hadde reist, ville jeg ikke at mine barn skulle bo på internat, slik jeg gjorde. Det er for de fleste barn en for stor byrde å bære, det å skulle leve adskilt fra foreldrene i lengre tid. Jeg føler at jeg, av den grunn bar en stor del av mine foreldres kall.

Aud & Helge

Det har vært mye fokusert på hvordan misjonærbarndom har opplevd det å bo på internatskole langt borte fra foreldrene helt fra de er 7 år gamle. Mange fikk bare se sine foreldre i de lange skoleferiene. Både misjonærbarndoms egne uttalelser og råd fra fagfolk har ført til at flere misjonsorganisasjoner prøver å finne andre løsninger. Det kan være å plassere familier med skolebarn i nærheten av skolen, ambulerende skole, hjemmestudium med intensive uker på skolen eller gjøre seg nytte av det lokale skoletilbud med tilleggsundervisning i norsk. Likevel er mange godt fornøyd med internatskoleoppdraget og ser verdien av at barna der får en norsk identitet.

Vi har intervjuet to sykepleiere på Modum Bad som begge har erfaringer fra arbeid på internat for misjonærbarndom.

Britt Randi Heggheim:

Jeg ble ikke rikere av å vaske etter gull!

Britt Randi har jobbet ett år i Cuenca i Ecuador som internatleder for Santalmisjonens norske skole. Cuenca er en mellomstor by der misjonens administrasjon holder til. Den ligger ca. 2000 m.o.h. og har et behagelig klima i motsetning til lavlandet som er tropisk.

Speider og frimerkeklubb

-Hva ble din oppgave som internatleder?

-Jeg skulle forsøke å skape en hjemlig atmosfære for de 11-14 skolebarna i alderen 7-14 år og hjelpe dem med lekser. Det var

fast leksetid da det måtte være ro i internatet. Men de små ble jo fort ferdig og gikk ut for å leke. Dessuten måtte elevene følges når de skulle til byen eller til aktiviteter som fotball, spilling og svømming. Vi dro fast hver uke til en svovelkilde for å svømme. Jeg prøvde også å skape hygge rundt måltider, være en de kunne prate med og hjelpe til på fellesaktiviteter.

Alle ville være med på Speider'n og i frimerkeklubben! Jeg fikk alltid assistanse av en av lærerne eller foreldrene som hadde en turnusordning.

Foreldrekontakt

-Hvor ofte hadde barna kontakt med sine foreldre?

-De fleste familiene bodde nokså nær skolen slik at det var mulig for barna å reise hjem i helgene. Likevel valgte vi å ha en internat-helg i måneden av hensyn til de barna som bodde lengst unna. Fordi klimaforskjellen for disse barna var så stor, reiste de bare hjem en gang hver måned, fikk besøk av foreldrene en annen helg og ble med venner den siste helgen.

Kall og engasjement

-Hva fikk deg til å reise?

-På grunn av sykdom ble jeg oppringt og spurt om jeg kunne vikariere. Jeg hadde 3 dagers svarfrist. Ettersom forholdene lå til rette for det, var det ikke vanskelig å bestemme seg. Jeg har alltid vært opptatt av misjon, først gjennom barneforening, siden gjennom evangeliseringsteam som jeg var med på i Bangladesh. Dessuten har jeg også fulgt misjonen på nært hold gjennom venner som jeg har besøkt både i Kamerun og i Sør-Afrika.

Foreldreerstatning og glosepugg

-Ble du aldri sliten av å skulle fungere som foreldreerstatning for så mange barn?

-For meg var alt nytt og spennende. Derfor savnet jeg ikke fritid. Jeg var innstilt på et år med mye jobbing p.g.a. underbemanning. På høsten måtte jeg også lære meg spansk mens elevene var på skolen. De to fritimene jeg hadde før barna måtte hentes, gikk derfor med til å pugge gloser! Som internatleder hadde jeg bare et soverom for meg selv. Over lengre tid ville dette vært uholdbart. Det er viktig å ha sitt eget hjem utenfor internatet og ha en turnusordning om natta. Dette er nå ordnet.

Nattero og omsorg

-Hendte det ofte at du ble vekket om natta?

-Bare to ganger i løpet av et halvt år. Den ene gangen av en som hadde vondt i magen og den andre gangen av ei jente som ikke fikk sove. Hun trengte å

Britt Randi Heggheim

Foto: Jenny Müller

høre at også hun var verdifull. Jeg tenkte ofte på om jeg overså noen. Barna var jo så forskjellige i alder, legning og interesser. Positivt var det at alle måtte lære å ta hensyn til hverandre.

Isolering eller integrering?

-Ble skolen en isolert ghetto?

-Nei, skolelokalitetene lå faktisk i tilknytning til en nasjonal skole slik at barna kunne være sammen i friminuttene. Dessuten hadde vi ecuatorianske timelærere som gav elevene undervisning i spansk. En del nabobarn kom også på besøk i internatet, og særlig de største hadde venner blant lokalbefolkningen.

Popmusikk og Donald Duck

-Er misjonærbarn frommere enn andre barn?

-Faktisk var jeg litt forundret da jeg oppdaget at misjonærbarna var opptatt av det samme som barn flest hjemme i Norge: popmusikk, Donald, kortspill o.s.v. Det var fint å oppleve at folk her hjemme var flinke til å sende ut både blader og aktuell musikk. Det eneste som var annerledes var kveldsandakten med sang og bønnestund hver kveld. Her møtte alle opp uten protester.

17.mai tog og jungeltur

-Hva opplevde du som mest spesielt under oppholdet?

-Høytidene gav et utrolig godt samhold. Som enslig var det fantastisk å følge barnas forberedelser til jul på nært hold. Og maken til 17.mai! Barna hadde øvd inn skuespill, og vi gikk i tog med to trompeter og ei tromme! Leirskoleuka i jungelen var også en fantastisk opplevelse. De innfødte laget til et festmåltid til oss der vi fikk følge hele prosessen fra høna ble slaktet. Spennende var det også å vaske etter gull selv om vi ikke ble noe rikere av det.

-Vi skjønner at misjonærbarna får med seg mange spesielle opplevelser. Men hva synes du egentlig om at barna bor på internat fra de er bare 7 år gamle?

-Det er klart at jeg tror det aller beste for barna er å være sammen med foreldrene. Hos oss var det bra at de fleste fikk være sammen med dem hver helg. Om noen ble syke, var det som regel mulig for foreldrene å komme på kort varsel.

Jenny

Signe Småvik:

Misjonærbarn er som unger flest

Signe jobbet 3 år (1982-85) på den norske skole i Katmandu, Nepal. Også denne ble drevet av Santalmisjonen. Skolen hadde elever fra 1.-9.klasse. 25-30 bodde på internatet. Det var ikke bare misjonærbarn, men også barn fra andre hjelpeorganisasjoner, både norske, svenske og danske. Foruten fra Nepal kom de fra Bhutan, Bangladesh og India.

Signe trengte litt betenkningstid før hun lot seg intervju. Hun begrunner dette slik:

-Jeg har opplevd fokuseringen på misjonærbarnas situasjon som vanskelig. Jeg ønsker ikke å problematisere for mye, men fortelle virkeligheten på godt og vondt. Det er så mange sider ved det å være misjonærbarn. Motivasjonen er så forskjellig og ikke minst barns evne til å takle nye og vanskelige situasjoner. Jeg gjør meg mange tanker i ettertid på om jeg klarte å møte den enkelte. Det var mange jeg skulle være reservemamma for, og alle hadde ulike behov.

Tid for den enkelte

-Hva var din oppave?

-Vi var to kvinner og en mann i internatet det meste av tida. Vi delte barna mellom oss slik at jeg hadde hovedansvar for jentene fra 7-12 år. Barna måtte lære å ta mye hensyn til hverandre. Den største utfordringen ble å gi rom for den enkelte. For meg var det viktig å planlegge å gjøre noe hyggelig sammen med dem også enkeltvis. Senere har jeg fått hint om hvor mye dette har betydd for dem: "Husker du da vi kjørte moped i byen bare du og jeg?"

Vi lagde fest ut av det meste. Barna fikk velge meny på bursdagen som ble feiret med flagg og lys. Vi brukte ofte feriene til å besøke barna i de land der de bodde. Slik ble vi kjent med foreldrenes arbeid, de hjemlige forhold, tjenerne og andre som barna hadde kontakt med. Dermed kunne vi lettere prate med dem når de lengtet hjem og når det hadde skjedd spesielle ting hjemme.

Signe Småvik

Foto: Jenny Müller

Foreldrekontakt

-Hadde barna ofte kontakt med foreldrene?

-Det var vanskeligst for de to barna vi hadde fra Bhutan. Den korteste veien hjem tok 2-3 døgn, men når det var uroligheter på denne strekningen, måtte de reise den indre vei som tok 8 døgn på dårlige veier. De fikk derfor bare besøk til 17. mai og måtte følges hjem til jul og sommerferie. Selvfølgelig lengtet de mye. Barna fra Bangladesh fikk vanligvis besøk annenhver måned.

Betasuppe til 150

-Det ble vel stor fest i høytidene?

-De fleste foreldrene kom til påske og 17.mai. Både dansker og svensker feiret nasjonaldagen sammen med oss. Betasuppe til 150 mennesker. Den ble laget dagen før og måtte avkjøles i badekaret forat den skulle holde seg! Desuten var det 3 slags desserter å velge i!

Kontakt med lokalbefolkningen

-Hvordan var barnas kontakt med nepaleserne?

-De fleste aktivitetene hadde vi i tilknytning til internatskolen. Noe kontakt hadde vi med nepalesere gjennom fotballkamper. Vi hadde også ei fritidsgruppe som tok for seg Nepals kultur, språk og religion. Noen ganger tok vi også del i festivaler og så på religiøse fester.

Regler og "familieråd"

-Hadde dere strenge regler på skolen?

-Skolen lå i utkanten av byen. Ungdomsskolebarna fikk lov til å

gå på byen hvis de hadde følge med en jevnaldrende, mens de små måtte ha følge med en voksen. Foreldrene var med på å bestemme reglene. Mye var strengt og vanskelig å forholde seg til særlig for ungdom i protestfasen. For meg ble det vanskelig å skulle være lojal mot så mange forskjellige foreldres ønsker til oppdragelse, grenser, normer og moral.

-Fikk elevene selv være med å ta beslutninger?

-Vi hadde samlinger som lignet familieråd. Der tok vi opp alt - både krangling mellom elever og regler de reagerte på. Det viktigste var å bli lyttet til og vist forståelse. De barna som skapte mest problemer, ble jeg mest glad i. Det var alltid problembarna jeg ble mest knyttet til. Vi delte viktige år av livet og fikk en helt spesiell kontakt. Likevel er det de sprø og morsomme tingene vi husker.

Moteblader og skreddertur

-Hvordan var det å ta avskjed?

-Vi jobbet mye med å forberede barna på å reise tilbake til Norge. Det var viktig for dem at de ikke var umoderne verken i hårsveis eller klær, så vi fulgte godt med i moteblader. Jeg husker særlig en skreddertur med en lang gutt i 9.klasse. Han ble så velkledd at moren skrev begeistret tilbake at han var den tøffeste gutten i klassen. Men avskjeder ble alltid spesielle. Vi forberedte dem i lang tid og sørget sammen. Vi ble alle så sterkt knyttet til hverandre.

Jenny

– Verdensbildet mitt ble snudd på hodet!

- Det høres kanskje rart ut for deg, men vet du at livet mitt ble helt annerledes i vår? Jeg hadde fått en svulst på den ene nyren, det viste seg å være kreft.

Svein Idsø retter seg opp i sofa-kroken, stemmen blir mer intens, blikket sterkere.

- En dag satt jeg oppe i Bragernes-åsen bak sykehuset og leste en bok av en hollandsk-svensk karmelittmunk. Konfrontert med døden følte jeg at alle mine trygghetspunkter, all min kontroll var borte. Jeg var bare totalt hjelpeløs og avmektig. Og så leste jeg av denne munken at det eneste vi kan komme til Gud med, er vår åpenhet. Der oppi åsen følte jeg for første gang i mitt liv at nå kunne jeg være åpen. Og jeg kjente plutselig sterkt og overveldende at Gud gjennomstrømmet meg, og at jeg nå kunne overlate alt til han. Når jeg skulle ha sagt noe før om mitt trosliv, så har jeg vel egentlig vært fattig på personlige opplevelser. Men nå har jeg erfart Gud, og det vil jeg gjerne fortelle om.

«Gud ble større enn angsten».

Vi har sittet i sofaen og snakket sammen i to-tre timer allerede. Utgangspunktet var dette nummers tema om misjon, og Svein Idsøs engasjement som psykiater og veileder overfor norske misjonærer og misjonærbarn. Og så kan vi selvfølgelig ikke snakke med Svein Idsø uten å berøre hans spesielle forhold til sang og musikk. Eller for den saks skyld hans yrke som psykiater. Eller hans oppvekst i Stavanger. Eller...

Og Svein har sittet like terapeutisk uanfektet i sitt sofahjørne gjennom det hele, tidvis puffende på en halvfet havaneser, blåsende blågrå røyk opp mellom oss, mysende halvsynsk inn i skyen. Ordene har kommet overveid, langsomt. Med gode pauser, hvor

Svein Idsø

(Foto: B. Hareide)

vi innimellom har drukket skikkelig kinesisk te av teblader som har fylt opp halve koppen, medbragt fra siste tur til Taiwan, og servert av sosionom-kone Ragnhild som mellomander litt i sine andre gjøremål, og lurert på om jeg har fått med at Svein er av solid kvekerfamilie, og døtrene Birte (21) og Ingunn (18) som er litt store-barnfamiliært ut og inn med spørsmål om lån av bilen osv. Hesten deres burde jeg vel også ha nevnt, -riding er så definitivt en av Sveins store interesser.

Og ganske så veloverveid og rolig har det vært hele veien, helt til vi kommer til sykdommen og opplevelsen hans i den forbindelse. Da stiger brått intensiteten.

«Når jeg har gitt opp, så er Gud der.»

- Det må ha vært sterkt, Svein?

- Ja, det er nesten vanskelig å formidle. Det var som en slags revolusjon, hvor hele verdensbildet mitt ble snudd på hodet. Før var jeg i sentrum, jeg hadde kontrollen og styrte det hele, og hadde plass

til Gud litt ut i periferien. Og så kom plutselig Gud i sentrum, da jeg selv ikke lenger kunne ha kontroll. Gud ble større enn angsten. Og selv om jeg ennå ikke vet hvordan det vil gå med sykdommen, så har jeg en grunnleggende trygghet. Og en lengsel eller søken mot Gud, mot å erfare ham på helt andre måter enn før. Den åpenheten ønsker jeg å leve videre i.

«Jeg er glad jeg slipper ledelse og administrasjon».

Vi har sofa-sittet oss gjennom en stadig mer gyllen-mørk augustkveld bak det vestvendte vindu i doktorboligen på Modum Bad, og snakket oss gjennom de mange år fra guttedagene i Stavanger. Svein Idsø bør vel snart få kalle seg delvis moing nå, etter å ha bodd her i 17 år. Mest kjent heromkring er han vel for sine opptredener som sanger. Men av yrke er han psykiater.

- Jeg likte svært godt å drive allmennpraksis som lege. Og jeg kom hit til Modum Bad i 1975 bare for å lære litt psykiatri til det bruk. Men

bordet har fanget, psykiatrien ble for spennende.

Det har ikke vært opplagt at det var denne veien han skulle gå. Faren var mekaniker, og Svein hadde både sterke anlegg og interesser i den retning. Men mor var sykepleier, og de vokste opp vegg-i-vegg med sykehuset. Ett års arbeid som pleier der etter artium gav ham klarhet. Det ble medisinen. Og psykiatrien.

Nå ukependler Svein til Oslo, hvor han jobber som terapeut på Familierådgivningskontoret.

- Jeg synes jeg er til veis ende med institusjonspsykiatrien. Jeg ble lei og sliten av det. Det er godt å kunne jobbe bare med terapi. Etter flere år som overlege er jeg glad for at jeg slipper ledelse og administrasjon.

Svein Idsøs engasjement i forhold til misjonærer begynte i 1985 da han og Per Arne Dahl dro til Asia og lagde seminarer for Misjonsalliansen. Siden har det blitt atskillige besøk ute som rådgivende lege.

«I Shanghai sang vi for 1500 mennesker!».

- Fra før hadde jeg vel en noe klišeaktig oppfatning av misjonærer, som en slags overmennesker. Det var i grunnen ganske sterkt å møte dem der ute, i deres hverdag, i seire og nederlag. De er jo vanlige mennesker av kjøtt og blod, lik alle oss andre. Riktignok har mange av dem stilt med et sterkt kall, men møtet med virkeligheten blir derfor enda tøffere. De lever ikke som oss i kjente, trygge sammenhenger. De har ikke som oss familie og venner omkring seg. Og de mangler mye av de vanlige goder som vi alltid omgir oss med.

- Og de har vel heller ikke "lov" til å få problemer?

- Det har vel kanskje vært slik, men nå synes jeg misjonsselskaperne tar dette mye mer på alvor.

- Gjelder dette også i forhold til overgrepene som har skjedd overfor misjonærbarna?

- Historien om overgrepene i Japan, og debatten etterpå, har satt fart i en nødvendig besinnelse i misjonen på dette. Jeg har selv vært med på flere slike samlinger

for tidligere misjonærbarn, og det har vært sterkt. Nå har de laget en egen organisasjon.

- Er forholdene blitt forsvarlige i dag?

- I hvert fall mye bedre, men jeg tror det fortsatt er nødvendig å ha det på dagsordenen en stund framover. Forresten, nå siste uke har vi hatt en samling for misjonærfamilier her på Sjelesorginstituttet. Jeg håper det kan bli en fast ordning. I fjor høst var Svein i Kina i to uker, sammen med Freedom Quartet, og det gir oss en beleilig overgang til noe som egentlig kunne ha fylt hele intervjuet alene, nemlig Sveins forhold til sang. Merittlista hans på området er ikke liten. Freedom Quartet, som han snart har sunget sammen med i et kvart århundre, har gitt ut tre plater, og opptrådt utallige ganger i TV. Og så har Svein debutert som klassisk sanger i Aulaen i 1980, til meget gode kritikker. I 1990 gav han på nytt en hel konsert i Aulaen med en stor Schubert-syklus.

- Kina var en kjempeopplevelse. I Shanghai sang vi for 1500 mennesker! Vi synger fortsatt sammen 3-4 ganger i året i gruppa, selv om vi bor ganske spredt. Freedom Quartet er jo en historie for seg, det er nok vennskapet mellom oss som har holdt det gående.

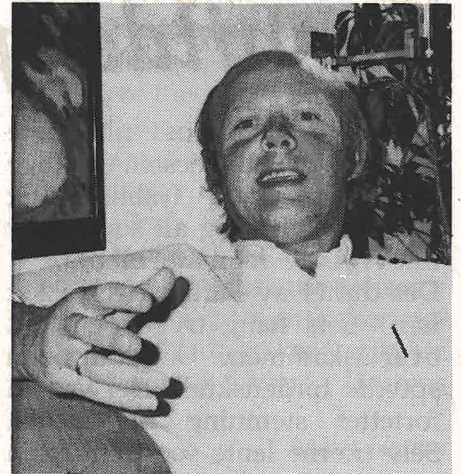
«Jeg er egentlig ganske beskjeden av natur».

Sungnet har Svein gjort fra han var liten. Moren forteller at han som 2-3 åring gikk rundt og rundt bordet og sang. En skjellsettende sangopplevelse kom i gymnaset, da en sangutdannet lærer fikk dem med på å supplere Domkoret i en oppførelse av Bachs Juleoratorium. Det åpnet en helt ny verden, kvantesprang unna hans tidligere idoler Tommy Steele og Elvis Presley. En konsert med tyske Lieder bragte ham til Schubert. Fra slutten av 60-åra begynte han å ta noen sangtimer. Dette kom skikkelig i gang mot slutten av 70-åra, med Helge Birkeland som pedagog. Og som kjent endte det altså med debut i Aulaen i 1980.

- Jeg er egentlig ganske beskjeden av natur, og det har kostet meg

mye å våge å synge. Men sangen har gitt meg mulighet til å uttrykke meg følelsesmessig. Det er noe veldig personlig ved det å synge. Sangen har blitt en kanal hvor jeg kan formidle meg til andre mennesker. Og det har nok også gjort meg tryggere i forhold til andre. Sier Svein. Den alltid snille gutten

fra oppveksten i Stavanger har sittet der i sofakroken hele tiden. En likandes kamerat med masse intuisjon og varme, sier vennene. Men ikke alltid den som liker å være så veldig i forgrunnen, han kan gjerne trekke seg litt tilbake. Men han har mange spennende dyp som du ikke ser umiddelbart. Mye temperament, kunstnersinn og styrke.

«Det har kostet meg mye å våge å synge»

Og nå er Svein også sterkt og intenst følelsesmessig til stede i sin egen opplevelse under sykdommen. Og samtalen har endret karakter.

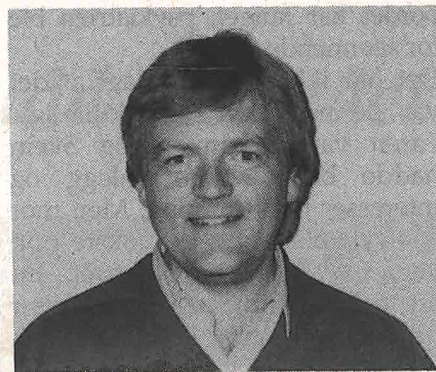
Plutselig er vi begge her og nå i noe av det som dypest sett berører oss. Og vips har enda et par timer fløyet, og jeg tenker plutselig på kone som sikkert forlenget har lagt seg og jobb i morgen tidlig, og vi står ute på tunet og tar avskjed i august-midnattsmørket.

- Jeg håper jeg fortsatt kan leve i den åpenheten jeg har opplevd, også når døden ikke er så truende. Jeg vet jeg kan slippe å jobbe og streve med det. For jeg har opplevd at når jeg har gitt opp, og bare kan være åpen, så er Gud der.

Midt i hverdagen

Dag Lunde, overlege ved Modum Bad, far til fire trivelige unger samt grunnlegger og formann av misjonsforeningen "Humør", gir oss følgende referat fra et misjonsforeningsmøte.

Lysbilder på tvers

Vi hadde gledet oss til denne dagen. Vi ventet gjester. Ornlige misjonærer med lysbilder og egen fremviser og alt som hører til. Vi visste det måtte bli bra.

Det duftet av kaffi og nyvasket hår. Sola hang trygg og sterk over åskammen. Det kom noen spredte tordenskrall. Det var en fortettet stemning før møtet. Selv trærne lente seg frem for å se.

Først et par sanger med barna. Vi har en far i himlen. Han hører når vi ber. Formannen minnet om påsken og Jesu seier på Golgata. Den var vi selvsagt klar over, men vi sa ingenting. Formannen leste høyt fra en bok om Hanne. Det stod at alle som tror på Jesus, får være hans søsken. Og også hverandres søsken. Slik blir vi alle sammen en stor familie. Dette slo veldig godt an.

Så sang vi igjen. Jesus i båten. Og liten og stor. Det var iver og glede i sangen.

Nå kunne vi ikke vente lenger. Det var tid for lysbilder. Fra Afrika. Det var litt lyst i rommet.

Barna kom og gikk. To ganger ble det helt mørkt. Men bildene var akkurat slik misjonærlysbilder ser ut. Ingen bilder sto opp ned. To bilder sto på tvers.

Kristne misjonærer tas svært godt imot på Elfenbenskysten. Muslimene gjør det helt klart at kristen tro ikke er noe for dem. Det ble et engasjerende foredrag. Om det første møtet med muslimer. Om en ikke-arabisk form for islam. Om hvordan islam lever side om side med animismen. Det var tankevekkende å høre om muslimenes reaksjon på vår uvørne gudstilbedelse. Det er beinhardt å faste i 40 grader celsius. Muslimenes iver og oppriktige engasjement gjorde inntrykk. Kanskje har vi noe å lære der?

Vi kjente suget på mat nå. Kanskje var det dette med fasten som gjorde det? Vi visste jo at kaffien var ferdig.

Mange av lysbildene var tatt på litt langt hold. Oversiktsbilder med mye trær og slikt. Andre var gode nærbilder misjonærene

hadde tatt av seg selv. Det var lett å kjenne dem igjen. Det var kjekt å se misjonærene. Både der på bildene og i egen stue.

Det gjelder å leve slik at folk kan møte Jesus. Hørte vi. Vi kan vise til Ham. Alle forventninger og krav til oss, er oppfylt av Jesus.

Barna sprang omkring under talen. To måtte følges på do. Allikevel var det en veldig ro i møtet.

Endelig var det mat. Kaker og boller og saft. Kaffi og kaker og is. Kaker og kaffi og boller og is. Kaffi og kaffi og kaffi og is. Det ble en varm og opprømt stemning i rommet. Vi kjente det gjorde godt. Loddsalget gikk strykende. Trekningen gikk greit. Noen jublet og noen gråt. Det er alltid slik.

Det kom inn flere hundre kroner til misjonen.

Det ble et rikt og godt møte. Mye god mat. Deilig frisk kaffi. God stemning mellom bildene. Det blir alltid noe ekstra med misjonærer. Dette må vi gjøre igjen!

Dag Lunde

La oss alle le!

Etter oppfordring har totningen og sykehuspresten på Modum Bad, Arne J. Børresen, kommet med følgende bidrag.

Heme på Toten var det mange misjonsforeninger med driftige kvinner som ledere. En av dom aller driftigste var a Marja. Hvert år arrangerte hu Marja busstur med meget god oppslutning.

Når hu Marja skjønnte at folk var sultne, kommanderte hu bussjåføren til å stoppe ved et hotell eller pensjonat. Hu ville forhøre seg angående middag.

Hvert år skjedde det samme. Hu Marja gikk inn på hotellet eller pen-

sjonatet og stilte følgende spørsmål: "Je heter Marja og kjæm i frå en mesjonsforening på Toten. Har dekk øl- og vinrett her?"

Innehaveren såg for seg en hel busslass med sultne totninger som kunne legge att mye penger. Han bukket tel hu Marja og svarte: "Ja, selvsagt har vi øl- og vinrett her!"

Da kom det kjapt fra hu Marja: "Da blir det itte aktuelt mæ no'n midda hær!!"

Moinger på misjonsjubileum:

Våre festremser ble utvalgt!

På Det Norske Misjonsselskaps jubileum nylig ble det sydd 2150 festremser fra misjonsforeninger over hele landet. 13 av disse ble valgt ut til de tilstedeværende misjonsbiskoper. Av de 13 remsene var 2 fra Modum! Marit Nævra fra Åmot kan fortelle mer om feiringen:

Feiringen av NMS' 150-års-jubileum i Stavanger 7.-9. august var en mektig opplevelse. Et tettpakket program fra begynnelse til slutt.

Lørdag den 8., på selve jubileumsdagen, tok vi imot misjonsskipet Elieser nedee på vågen, og sammen med det kom 3 fine, gamle robåter fra ytterst i Ryfylke. Noen av dem hadde rodd 8 timer! Mange tusen mennesker tok imot dem, og vi fikk levende demonstrert hvordan disse staute menn med prest og lensmann i spissen fikk stiftet NMS den 8. aug. for 150 år siden.

Selve jubileumsfesten ble feiret i Stavanger idrettshall senere på kvelden med 5000 tilstede. Scenen var bygget som misjonsskipet Elieser. Her ble Gustava Kielands kvinneforening i Lyngdal og deres arbeidsmåte levendegjort for oss på en fengende måte, og vi fulgte misjonsforeningens videre utvikling, mens «SKRUK» og Per Oddvar Hildre ledet an i frisk allsang.

Den første misjonær Hans P. Schreuder dro ut til Zululand, og etterhvert ble misjonsforeninger stiftet i bygd og by rundt i hele vårt land. Afrika, som hittil hadde vært et lukket kontinent, ble nå kjent rundt omkring i de norske hjem. Gjennom Norsk Misjonstidende kunne de glede seg over hvordan arbeidet bar frukt.

Festgudstjenesten søndag ble uforglemmelig! 5000 mennesker fylte igjen idrettshallen. I høytidelig prosesjon kom først Gospel Singers, en sanggruppe fra Kamerun, syngende og dansen-

de, deretter norske og utenlandske biskoper og kirkeledere, og 13 representanter for misjonsforeningene bar sine enblemer eller «remser» som hele 2150 foreninger hadde sendt til jubileet. Disse 13 ble senere overlevert til våre søsterkirker på misjonsmarken. (Remsene fra Enger og V. Spone Misjonsforeninger ble beggø tatt ut til prosesjonen og ble gitt til henholdsvis kirkepresidenten i Taiwan Dr. Thomas Yu og biskop Zulu fra Sør-Afrika. Begge disse flotte foreningsremsene er laget av Hildur Fossen fra Åmot.)

Nattverden for 5000 mennesker var en ubeskrivelig fin og

spesiell opplevelse! Alt foregikk på en utrolig smidig og velorganisert måte: 12 poster rundt i hallen og 1 norsk biskop og 1 biskop fra misjonsmarken ved hver post, en med brød og en med vin.

«Videre med det viktigste» var mottoet for jubileet. Fra Madagaskar og Kamerun meldes det om fullsatte kirker til morgenbønn. Flere ikke-kristne søker dit. «Overalt er det bankende hjerter som lengter etter frelsen,» som biskop Benjamin Rabenoro-lahy fra Madagaskar uttrykte det. «Misjon er å være i Herrens tjeneste».

Marit Nævra

F.v.: Marit Nævra, biskop Zulu, biskop Chi-Ping Yu og Solveig Nordset.

Mer misjonsfeiring

Søndag 27. september blir det en felles kirkedag for hele Modum på Menighetssenteret i Vikersund. Det er kretsstyret i Det Norske Misjonsselskap som har satt av siste uke i september til Modum i forbindelse med 150-årsjubileet som de feirer i år. I løpet av uka skal bl.a. alle skolene i Modum få besøk.

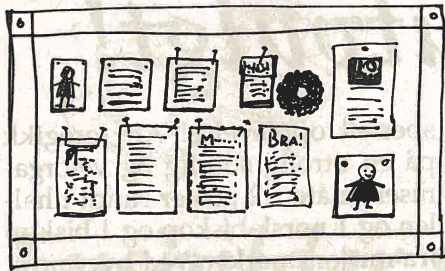
Men selve feiringen vil finne sted på Menighetssenteret søndag 27.

september. Kretssekretær Bjørn Eddy Andersen og sokneprest

Jon Mamen vil stå for gudstjenesten. Og på kirkekaffen etterpå vil vi få møte Ingebjørg Finstad, som i mange år har arbeidet blant døve på Madagaskar. Hun fikk forresten nylig Kongens Fortjenestemedalje for dette.

Det er Enger Misjonsforening som har tatt initiativet til arrangementet. Og de håper på stor oppslutning både om arrangementet, og om det engasjement som de er i gang med i forhold til døvearbeidet på Madagaskar.

Oppslagstavla:

Rullestolinngang

I sommer har Rud kapell fått rullestolinngang. En tidligere dør på sørsiden av kirken inn mot våpenhuset er gjenåpnet. Det er bygget opp en rampe langs veggen. Den er gjort i samme stil som de andre trappene.

Det er nå rullestolinnganger ved Heggen, Snarum og Rud kirker. Også menighetssenteret, Vaaraan og Åmot kapell har grei adkomst for funksjonshemmede.

Konfirmantlista

Monica Grazyna Korcz ble konfirmert i Heggen kirke 24 mai. Navnet hennes sto ikke på lista over konfirmanter. Monica meldte overgang fra den katolske kirken like før konfirmasjonen.

Motorstevne

Så har vi fått prøve å ha motorstevne i nabolaget til Heggen kirke. Lørdag 25 juli arrangerte NMK Modum og Sigdal bakkeløp. Løpet varte hele ettermiddagen. De hadde leid anlegget av VIF. Arrangørene og kjørerne var veldig fornøyde med banen. Som sokneprest og nabo fikk jeg holde en appell for kjørerne før start.

Erfaringen viser at det knapt er mulig å bruke Heggen kirke eller kirkegården til noe annet mens et slikt bakkeløp pågår. Både lydnivået i området og tilstrømmingen av biler som skal parkeres, gjør annen bruk vanskelig.

Det har kommet noen reaksjoner på motorstevnet. Disse reaksjonene er forståelige. Vi bør vel diskutere nærmere om det er riktig å avskjære menigheten og besøkende fra muligheten for å bruke kirken og kirkegården en sommerdag som dette.

Heggen Kirke – Kirkejubileum

Soknepresten har skrevet til Riksantikvaren og spurt om det kan anses for historisk holdbart å markere 800-årsjubileum for Heggen kirke i året 1997. Riksantikvaren svarte slik:

I Deres brev av 22. mai peker De på at Heggen kirke er blitt forandret mange ganger og at det er uklart når dens eldste deler ble reist. Ut fra det man nå vet, er det grunn til å anta at den er blitt bygget en gang i annen del av 1100-årene. Den storstilete ombygging av kirken, som førte til at den ble en korskirke, startet med at en tverrarm ble bygget ut på nordsiden. Kirkeregnskapene opplyser at det fant sted i 1697, og dette årstall er en viktig milepæl i kirkens historie. Det kan derfor være rimelig å markere 1997, slik sognepresten foreslår, og samtidig minnes at kirken har en 800-årig historie.

For Riksantikvaren
Jens Christian Eldal, førsteantikvar.
Håkon Christie

Heggen menighetsråd har vedtatt å lage et jubileum i 1997. Fram til jubileet vil rådet arbeide for å få til en hovedoppussing av kirken.

Torsdagskveldsgudstjenester i Olavskirken

I høst vil det i Olavskirken på Modum Bad bli arrangert tre kveldsgudstjenester med liturgi hentet fra det kjente senter TAIZE i Frankrike. Vi vil bruke liturgier og sanger som er tatt i bruk i svært mange land og som vi tror kan berike vårt gudstjenesteliv. Instituttprest Karen Sidsel Solberg vil lede disse kveldene. Datoene er 24. september og 12. november

Noen av kveldsgudstjenestene på torsdager vil også bli lagt opp som temagudstjenester. Vi kan nevne to temagudstjenester hvor fakultetslektor ved Menighetsfakultetet Klara Myhre vil preke, nemlig 3.september og 10.september. Hun vil tale over tekster fra Jobs bok og en Klagesalme fra Salmenes bok. Klara Myhre er stipendiat på Institutt for Sjelesorg i høstsemesteret.

Hobbytreff

Hobbytreffene starter opp igjen på Menighetssenteret på Vikersund tirsdag 8.september kl.10, kan Liv Therkelsen fortelle. De har fast treffetid hver 2. og 4.tirsdag i måneden. Det er litt av hvert en kan pusle med der, det er god tid til å prate sammen og drikke kaffe. Og det pleier å være en liten andakt. Nye er hjertelig velkomne, forsikrer Liv.

"Pakkefest"

Fra Åmot blir vi bedt om å gjøre kjent at den årlige "pakkefesten" finner sted på Åmot kapell onsdag 21.oktober kl.1800. Åmot Mannskor vil delta med sang, og det blir utlodning og bevertning.

Som kveldens taler kommer Johannes Øverbø, som sikkert flere kjenner fra hans tid som vikarprest ved Modum Bad. Han skal fortelle om "Jul i Nordsjøen". Han har selv tilbragt flere julehelger ute på boreplattformene, og det skal bli veldig interessant å høre ham.

"Pakkefesten" er også en mulighet til å levere en julegave til sjømenn, - slike pakker er alltid kjærkomne. Alle er hjertelig velkomne.

Speiderleder - noe for deg?

Ellen Braathen på Geithus skriver til oss og ber oss gjøre kjent at det trengs flere speiderledere til jentespeidergruppene på Vikersund og Geithus. De som er der nå, er slitne og trenger litt hjelp.

Og så vil de gjerne at speidergruppene på Vikersund og Geithus skal få bestå.

De som kan tenke seg å ta en liten tårn for jentespeiderne - og tørnen kan være enten liten eller stor - kan kontakte Ellen Braathen.

Adresse: Skinnerudveien 18, 3360 Geithus. Telefon: 03-78 05 45 eller 03-78 11 72.

Lopper på Menighets-senteret

Menighetssenteret trenger lagringsplass for lopper mellom hvert loppemarked. Har du litt lagerplass ledig, kontakt Oddvar Moen; tlf: 03-787654.

Misjonsfeiring i Olavskirken

Det Norske Misjonsselskaps - eller skal vi like godt si: norsk misjons - 150 årsjubileum har flere markeringer i Modum i høst. Først ute var en festgudstjeneste i Olavskirken søndag 23.august. Denne søndagen var samkjørt med feiring over hele Tunsberg bispedømme. Og det passet ekstra godt for Olavskirken, ettersom 18 misjonærer i flere dager hadde vært på kurs på Sjelesorginstituttet, og avsluttet kurset med gudstjenesten søndag. Øyvind Eide forrettet, og fikk på tampen av sin preken fram tre misjonærer: Åsa Brekke, som har vært 25 år på Madagaskar, Knut Alfsvåg, som driver med menighetsbygging i Japan, og Odd H.Matre, som arbeider blant muslimer i Mali.

F.v.: Knut Alfsvåg, Åsa Brekke, Øyvind Eide, Odd H. Matre og Arne Børresen

Åsa Brekke fortalte at gasserne har en skapergud som ikke er god, og som de har mye redsel for. Hovedutfordringen var å vise dem gjennom Jesu gjerninger Gud som en kjærlig Gud. I Japan, fortalte Knut Alfsvåg, er det tryggheten og helheten i den kristne tro som slår mest gjennom. Muslimene i Mali var nok

litt nysgjerrige, sa Odd Hansen Matre, men det vanskelige var hva omgivelsene ville si. Derfor var det viktig å få fram at de kunne ta i mot Jesus uten å måtte ta i mot vår vestlige tenkemåte. Full kirke, salmesang som løftet taket, stort misjonsoffer, og kjempe-kirkekaffe etterpå hjemme hos familien Sandvand.

berger

26.juni møttes ca.300 jente- og guttespeidere på Liodden Camping til felles kretsleir i ei uke.

Av disse var 10 speidere fra Modum, 7 fra Vikersund og 3 fra Geithus.

Britt Mamen og Ellen Braathen var ledere for jentene fra Modum. Dette var jenter fra 10 til 12 år. De var VELDIG flinke til å hjelpe til, og det skal de ha ros for. (Håper dere leser dette stykket.)

Fredag og lørdag bygde vi leiren, hvor vi skulle bo hele uka i telt og lage all maten ute. Vi fra Modum valgte å bruke propan denne uka istedenfor åpen varme på grua, noe som er vanlig. Dette var selvfølgelig på grunn av brannfaren. Og vi kan heldigvis si at det bare regnet en kveld på leiren, selv om tørken ikke ble noe bedre av dette.

Aktivitetene på leiren var mang-

Speiderleir på Liodden

foldige, og på søndag hadde vi "Hallingdals-dag" hvor jentene og guttene kunne prøve å lage speiderkopp eller kniv. De kunne også prøve å bake "kvikaku" (en form for lapper), danse folkedans og lære om fotografering.

Mandag var jentene fra Modum med på å øve på knuter og bygge flåte.

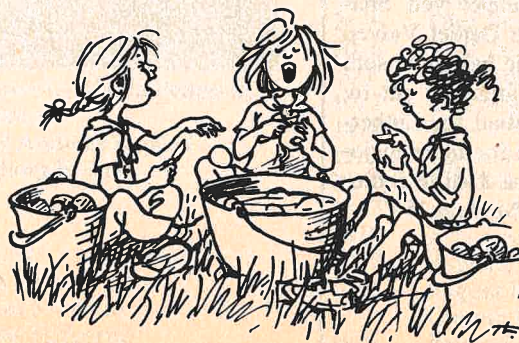
Tirsdag dro vi avgårde i busser for å gå i fjellet og ligge under åpen himmel. Dette blir på fagspråket vårt kalt "haik". Torsdag hadde vi fått samlet krefter igjen til skogplanting. Fredag måtte vi dessverre bryte leiren og vende

nesa hjemover.

Her har jeg nevnt de fleste aktivitetene, men kan hende glemte den som oftest gir de beste opplevelsene: nemlig leirbålet om kvelden. Her synges det, ropes det, underholdes det, og det er kort sagt mye mer givende enn å være passiv TV-titter.

Jeg håper at alle deltakerne synes leiren gav fine opplevelser! Vi sees til nytt speiderår i august/september. (Og i 1994 blir det landsleir for gutter og jenter.)

Ellen

 BENT STRÆDE Aut. Rørlegger Sanitær, varme og opplysningsanlegg 3370 VIKERSUND - TLF. 03 - 78 75 03	 Vikersund FORBRUKSFØRENING	MODUM KOMMUNE
 OPTIKER NOF TROND WEGGERSEN	Modum Bads Nervesanatorium 3370 Vikersund	JOSEF ANDREASSENS eftf. Kioskvarer & Blomster Tlf. 78 02 77, Geithus
ÅMOT APOTEK 3340 Åmot Tlf. 78 51 00	Åmot Installasjon a/s Tlf.: 78 47 55 - Åmot	GRAVMONUMENTER Inskripsjoner ordnes - Olaf Halvorsen tlf. 78 74 27
Frydenberg Rekonvalesenthjem Tlf. 78 79 11 - 3370 Vikersund	MODUM BEGRAVELSESBYRÅ VIKERSUND - TLF. 78 25 86	Modum Samvirkelag 3360 Geithus
GRØTERUD BYGGSERVICE A.S 3370 Vikersund Tlf.: 78 24 00 Mobil tlf. 094-38 243 	 Wahls Tlf. 78 72 70 MØBELFORRETNING A/S	Toves Parfymeri og Bijouteri Vikersund
Børre Bjertnæs Renovasjon Snarum, 3370 Vikersund Tlf. (03) 78 28 48 - Mobil tlf. 094-98 106	 Drammens Tidende Buskeruds Blad	 NYGÅRD SPORT 3340 ÅMOT - TLF. (03) 78 41 18
Vikersund apotek Tlf. 78 70 35	A.s Modumsrutene Øyaveien - 3370 Vikersund - Tlf. 03-78 74 08 Rute- og turkjøring	 RADIO MODUM Media med mening FM 106.3 FM 104.3 - FM 107.5
T. Paulsen Septikservice Drolsum, Vikersund Tlf. (03) 78 25 23 - Mobil tlf. 094-13 589	 Vikersund RAMMEVERKSTED 03 - 78 82 52	 BPE VIKERSUND - TLF. 03-78 71 11 BYGDEPOSTEN
JAN H. ERIKSEN Klær og Sko Tlf. 78 02 07, Geithus	 FOTO OG FRIMERKER A.S TLF 03 78 86 53 - ÅMOTSENTERET TLF 03 78 80 55 - VIKERSUND	 MODUM MARKISESERVICE 3370 VIKERSUND - TLF. 78 80 79
Hovde prosjektering as Rådgivende Ingeniører/Landskapsarkitekter	Frøyshov bok og papir Vikersund	Åmot Forbrukerforening Åmot - Tlf. 78 43 20
Modum, Sigdal og Krødsherad GJENSIDIGE Brannkasse GJENSIDIGE forsikring		

Litt misjonshistorie:

Visste du at

det første bidraget fra Modum som er registrert i Det norske misjonsselskap kom i 1845. Velvens misjonsforening i Modum sendte da et bidrag på 29 spd.

Året etter kom det bidrag fra Modums misjonsforening på 18 spd og fra "Semofjerding" misjonsforening på 9 1/2 spd. Dette fremgår av årsmeldingene fra NMS fra den tid.

Hvelven er en plass på Bøen, ned mot det gamle ferjeleiet ved Snarumselva. Der bodde Daniel Velven (1804-76). Han hadde bakgrunn som haugianer. De siste årene av sitt liv reiste han som bibelbud for Lutherstiftelsen, forløperen for Indremisjonen. Han var med på å stifte indremisjonsforeningen i Modum 1872.

Barnas kirkebok

deles ut i Snarum kirke søndag 27. september til alle som fyller 4 år dette året. Det blir familiegudstjeneste, og store og små ønskes velkommen. De vi kjenner til har fått et brev med en spesiell innbydelse, men om det er noen 4-åringer som ikke har fått brev, så er også de velkomne til å møte opp i kirken denne dagen og få Barnas kirkebok.

Søndagsskolen

Søndagsskolene i Modum er i gang igjen. Søndag 13. september arrangeres Søndagsskolens dag i Olavskirken på Modum Bad kl. 11.00. Det blir kirkekafe og leiker etter gudstjenesten. Alle barn og voksne er velkommen!

Søndagsskoler som er igang: Drolsum søndagsskole i Rud kapell, startet 30. august og møtes annenhver søndag.

Brunes søndagsskole på Modum Bad møtes hver søndag.

Vikersund søndagsskole på Menighetssenteret starter 20. september kl. 11.00.

Røkelseskar fra Snarum

Røkelseskar fra Snarum
Middelaldersk røkelseskar av bronse.
Ca. 10 cm i diameter, 15 cm høyt.

I den katolske tid ble røkelseskarret båret inn i kirken i det messen begynte. Det var enten presten eller en korgutt som gikk først i inngangsprosjonen som bar røkelseskarret.

Røkelsen var tent på og velduftet fylte kirkerommet. Den som bar karet, viftet med det hit og dit under liturgisk sang.

Røkelsen skulle symbolisere det som stiger opp. Menigheten ble minnet om hellig røkelse, røkofferet som Aron skulle brenne på Herrens alter. (2.Mos.30.7)

Røkofferet skulle innvie alteret ved begynnelsen av gudstjenesten. Presten utførte denne handlingen.

De tre vise menns gaver til Jesusbarnet var gull, røkelse og myrra. Gullet var gave til kongen. Myrra var knyttet til lidelse. Røkelse var gave til presten.

I katolsk tro var Maria Guds levende røkelseskar fylt av glødende kull som symboliserte Kristus.

- Kanskje er vår gudstjeneste fattigere uten bruk av røkelseskarret?

Valborg M. Sirnes

Egil Ranheim

Tidligere ordfører Egil Ranheim døde plutselig i sommer. Han ble gravlagt 3 juli på Heggen kirkegård under deltakelse av den nærmeste familien. Ranheim ble 68 år gammel.

Egil Ranheim var født i Telemark, men familien kom til Modum da han var liten. Han ble konfirmert i Snarum kirke. Ranheim fikk arbeid på anlegg. Under krigen kom han over til Storbritannia og var med i de norske styrkene som ble bygd opp der. Etter krigen ble det mer arbeid på anlegg, bl a var han med på utbyggingen av Kaggefoss. Siden ble det arbeid på Drammenselva Papirfabrikker.

Ranheim kom tidlig med i faglig og politisk arbeid. Han var kunnskapsrik samtidig som han viste både et sunt folkelig skjønn og en solid handlekraft. Dette gjorde at han ble mye benyttet som tillitsmann. Ranheim satt en periode i fylkestinget og en Stortinget.

I 1980 ble Ranheim ordfører i Modum. Som ordfører stilte han opp og representerte kommunen ved mange kirkelige anledninger. Han viste glede over å være med og han hadde alltid noen gode ord å si. Han kunne også gi en verdifull vurdering av det han så og hørte. Og han kunne skjære gjennom en vanskelig sak og finne løsningen. Da Ranheim ble syk vinteren 1991, ble han tatt med i forbønnen i Snarum kirke. Som ordfører har Ranheim vist vilje til å ta vare på bygdas kirker og menigheter.

Vi minnes ham i takknemlighet.

Jon Mamen

Overgang fra s. 16

DØDE NYKIRKE:

14/4 Henry Engen Rosenlund (Åmot)
28/4 Gudrun Therese Eriksen (Åmot)
12/5 Alf Otto Johnsen (Åmot)
13/5 Ole Martin Moen
14/5 Åse Margretha Hovland (Åmot)
26/5 Ragnhild Kristine Martinsen (M.heimen)
2/6 Anders Belgum (Åmot)
10/6 Kaare Jelstad (M.heimen)
11/6 Andreas Nyhus
Henry Støvem
Kristine Therese Danielsen

Anna Gulbrandsen (Åmot)
23/6 Einar Hølbakken (Åmot)
2/7 Ingrid Lybeck (Åmot)
Marie Trulsen Holo (Åmot)
15/7 Eva Johanne Nordheim (Åmot)

DØDE SNARUM:

19/5 Synnøve Gunhilda Pettersen (V.Spone)
19/5 Hans Andreas Saastad
16/6 Ingeborg Eriksen

DØDE HEGGEN:

6/5 Svein Vang
13/5 Reidun Kløvstad
15/5 Agathe Bjølgerud

20/5 Ingeborg Grøtterud
Oskar Bjølgerud
29/5 Bjørg Wærp
5/6 Leif Kind
Solveig Dignes
12/6 Reidar Nilsen
26/6 Olga Brørs (Ringerike krem.)
30/6 Kjell Tandberg
3/7 Egil Ranheim
10/7 Olaf Normann Nilsen
14/7 Jørgen Fjeld
22/7 Sigurd Hervig
23/7 Rolf Nilsen
24/7 Åge Karlsen (Rud)
28/7 Asta Andersen
29/7 Asbjørn Strøm (Gulsrud)
7/8 Ragnar Hansen
19/8 Gunvor Gulsrud (Gulsrud)
Paul Villand

Kirkekalenderen

6. september - 13.s.e.pinse

Matt 12,33-37
Heggen kl 11 - Løvik.
Pres. av konf.
Snarum kl 11 - Moviken
Gulsrud kl 11 - Mamen og
prester fra Israelsmisjonen
Olavskirken kl 11 - Børresen

13. september - 14.s.e.pinse

5 Mos 10,17-21
Snarum kl 11 - Sund.
Pres. av konf.
Rud kl 11 - Moviken og Løvik.
Pres. av konf.
Åmot kl 11 - Mamen. Jubileum
for kapellet
Olavskirken kl 11 - Aspang og
S.Enstad

20. september - 15.s.e.pinse

Joh 5,1-15
Heggen kl 11 - Mamen.
Pres. av konf.
Nykirke kl 11 - Moviken.
Pres. av konf.
Vestre Spone kl 11 - Sund og
Løvik. Pres. av konf.
Olavskirken kl 11 - Børresen

27. september - 16.s.e.pinse

Luk 10,38-42
Heggen kl 11 - Mamen og
Andersen. NMS 150 år
Snarum kl 11 - Sund.
Familiegudstj.
Olavskirken kl 11 - Klara Myhre

4. oktober - 17.s.e.pinse

Luk 7,11-17
Nykirke kl 11 - Moviken.
Konfirmantjub.
Vikersund kl 11 - Mamen
Olavskirken kl 11 - Eide

11. oktober - 18.s.e.pinse

Gal 5,1-6
Snarum kl 11 - Mamen
Rud kl 11 - Sund. Familiegudstj.
Gulsrud kl 11 - Moviken
Vaaraan kl 11 - Løvik
Olavskirken kl 11 - Aspang

18. oktober - 19.s.e.pinse

Mark 10,17-27
Heggen kl 11 - Løvik.
Familiegudstj.
Nykirke kl 11 - Sund
Vestre Spone kl 11 - Moviken

25. oktober - Bots- og bededag

Matt 7,7-14
Vikersund kl 11 - Sund
Vaaraan kl 11 - Mamen
Åmot kl 11 - Moviken
Olavskirken kl 11 - Klara Myhre

1. november - Allehelgensdag

Matt 5,13-16
Heggen kl 11 - Mamen
Nykirke kl 11 - Moviken
Snarum kl 11 - Sund
Olavskirken kl 11 - Børresen

Se også annonser i lokalavisene
på lørdag.

Slekters gang

DØPTE NYKIRKE:

3/5 Daniel Knutsen
31/5 Malene Ulle Fjellstad
21/6 Magnus Bretvik Pedersen

DØPTE SNARUM:

24/5 Marcus Myhrer
7/6 Hanna Helen Hilsen

DØPTE HEGGEN:

10/5 Anett-Cathrin Vang Lindberg
28/5 Juliana Naber Kåseth
(Vikersund)

7/6 Thomas Sanberg
Thomas Langeland Foss
Nina Elisabeth Dahl
Caroline Paulsen Næsset
14/6 Gard Sebastian Stengel Never-
lien
Marte Ingeborg Jørstad
Catrine Berg
Stine Wiger Elvigen
28/6 Lasse Michael Fossen
Anders Valstad
Morten Hagen
Irina Maria Rugaas Vlad
Gabriela Elena Rugaas Vlad
Silje Kristine Andersen
Christiane Lobben Fossum
12/7 Siri Anette Sønju
Kaja Kristine Hæhre
Julie Moviken
26/7 Tommy Sættem

VIGDE NYKIRKE:

9/5 Jens Lauritz Berget og
May-Tove Amundsen
27/6 Ole Bjerknes og Anne Mette
Eriksen
4/7 Steinar Sveen og Linda
Valvatne
11/7 Håvard Stadvik Gulbrandsen
og Gunnhild Austigard Bakken
25/7 Bjarne Austgulen og Sigrund
Rognlid

VIGDE HEGGEN:

30/5 Harm Jan Adriaan Hamming
og Inga-Lill Flattum
6/6 Erland Thon og Mari Sandum
20/6 Kjell Arne Olsen og Christin
Løken
4/7 Robert Braathen og
Eva Pedersen
Roy Niemann og
May Liss Waage
22/8 Trond Berntsen og
Christine Strand
Roy Arne Karlsen og Sissel
Johansen

forts. s. 15